

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Čef. 4, 22—28.

„Šchtóž wěri a kšczeny budže, tón budže sbóžny“, a „wěť do teho Knjesa Jesom Khrysta, dha budžesch ty a twój dom sbóžny“. Gusto potajkim šwjate pišmo wu-šbėhuje, so je na wěrije wschitko ležane. Je dha pak temu woprawdže tať? Njeje dha wjele bóle wschitko na tym ležane, kajke žiwjenje čłowjeť wjedže? Tajke praschenje činišch pak njetrjebawšchi, pschetož kajkaž je twoja wěra, tajke je twoje žiwjenje, a wěrjenje a žiwjenje w hromadže wišatej kaž žórko a rěčka, kaž šchtom a plody. Šdyž potajkim šwjate pišmo žada, so dyrbi čłowjeť wěricž, dha wono i tym žada, so dyrbi wón tež po wěrije žiwny byčž. A kajke žiwjenje to je, to praji nam dženšnišcha epistola. Tajke žiwjenje wěrneho kšcšcžijana njeje móžno bjes wěry, ale wono šałožuje so na wěru a wono i wěry wukhadža a porno prjedawšchemu žiwjenju w hrěchach je tole žiwjenje nowe žiwjenje we wěrije. Tole nowe žiwjenje we wěrije so snutškownje narodži a swonkownje so šjewi.

Šdyž japoschtol Pawol Čefiškim kšcšcžijanam pišche: „Wotpołožče po prjedawšchim waschnju teho stareho čłowjeka, kiž psches jebate lóšchtu so šlasty, wobnowče pak so w duchu šwojeje myšle a woblecžče so teho noweho čłowjeka“, dha žada wón šebi i tym na šdacže jeno swonkowne wězy. Wón rěčzi wo wotpołoženju stareho a wo woblecženju noweho čłowjeka, runje jako so draštu woblecšch a wuškłěšch. Wón šebi na šdacže žada, so

dyrbja Čefišizy šwoje prjedawšche hrěchi a šle pocžinki pomalu wotpołožicž jedyn po druhim a teho runja wschitke dobre pocžinki po něčim so woblecacž jedyn po druhim, a něchtóžkuli šebi myšli, so so na tajke waschnje nasche wobroczenje stanje, ale japoschtol myšli to šebi hinať. Po 23. šchtucžzy wón pokáže, so dyrbi so wobroczenje čłowjeka štačž snutškownje po wutrobje a myšli a duchu. Stary čłowjeť njeje tola hromada hrosnych pocžinkow, kiž so čłowjeka jeno swonkownje pschilěpja, ale stary čłowjeť je žyłe snutškowne waschnje a smyšlenje, je moja wutroba, wot Boha wotwobroczena a k wschemu štemu pschiwobroczena a wot luteho šleho požadanja pscheczišcžana. Tajka wutroba nješchinjeke nam ničžo dobrego, pschetož wona so psches jebate lóšchtu škažuje. Tute lóšchtu naš šjebaja mješ tym, so nam wscho, šchtóž šakasane je, jako něšcto rjaneho psched woczi džerža, a dawamy so šjebacž, dha pschezo bóle do wotrocžkownstwa tajkich lóšchtow šapadujemy a kónž tajkeho šjebanja je to škaženje. Njedyrbili pak i nami tať daloko pschińcž, dha dyrbinu snutškownje po žylym našchim waschnju a smyšlenju, po naschej wutrobje wobnowjenju byčž.

Tole wobnowjenje pak njemóžemy dokonječž šami se šwojeje mozy, ale wono dyrbi wot Boha wuńcž. Wón je tola tež šwojeho šyna sa naš do šmjercže dať, so by naš wumohl i nascheje winy. Šchtóž pak do Jesom Khrysta jako do šwojeho wumožnika wěri, tón čžuje so mohł-rjez jako i nowa narodženy, teho nima Bóh wjazny sa hrěšnik, ale sa noweho čłowjeka. Wěra pak je na

dobo to wotewrijenje durjom, i kotrymiž Ahrystuſ ſam do naſcheje wutrobny ſaczehnje, taſ ſo nětko pſched hrěchom czełamy a to dobre lubujemy a tu mōz doſtawamy, to dobre, kotrež lubujemy, tež woprawdže czi nicz, a taſ ſtwori tōn Anjeſ w naſ nowe žiwjenje. Naſcha pſchiſluſchnoſcž paſ pſchi tym je, ſo potajnemu džełanju Anjeſoweho Duchy napſchecziwo njeſtejimy, ale jemu czi nicz dawamy, a kaž huſto pytnjemy, ſo ſtary Hadam, ſo czeło ſo ſwjatemu Duchej pſchecziwi, dyrbinym wachowacz a ſo modlicz. Kaž huſto paſ wjeczor ſwoju draſtu wotpołozujemy, dyrbinym ſo dopomnicz, ſo dyrbinym tež ſtareho cziłowjeka wotpołozicž, a kaž huſto rano ſo woblekamy, dyrbinym Boha proſhycz, ſo chyzł nam pomhacz, tež noweho cziłowjeka ſo woblekacz, ſo by to nowe žiwjenje tež na ſwětło pſchiſchło a ſwon-
townje ſo ſjewiło.

Tajke žiwjenje we wěrje ſo paſ ſjewi i tym, ſo nowonarodženy kſcheczižian wěrnoſcž rěczy, ſo je wōn połny pſcheczelniwoſcže a czi cheje myſle a ſo ſe ſwojimaj rukomaj džeła a ſo prózuje, ſo by dawacz mēł potrebnemu. Duž tež japoſchtol napomina: „Wotkladže lzu a rěczče wěrnoſcž, kōždy ſe ſwojim bližſhim, dofelž my ſtawy ſmy mjeſ ſobu.“ Kaſ wjele ſo tola natħaje a kaſ czežko tola cziłowjeki pada, wěrnoſcž rěczecz tež tam, hđžež je jemu jeha kħacz a jebanje dopoſaane. Taſ ma ſtary Hadam hiſchče ſwoje knjeſtwo mjeſ nami a ſtary Hadam dyrbi kħacz, dofelž je wōn wot wōtza kow. Nowy cziłowjek paſ ſebi myſli a roſpomina, ſo ſmy ſtawy mjeſ ſobu na tym czele, kotrehož hłowa je Ahrystuſ tōn Anjeſ. Kaž jedyn ſtaw ſa tōn druhi džeła, woczi hladatej ſa zħle czeło, hłowa myſli ſa druge ſtawy, kaž taſ wſchitke ſtawy nēſchto zħleho wuczinja, taſ tež dyrbi jedyn kſcheczižian druhemu pomhacz a i druhimi nēſchto zħleho wuczinicž jaſo ſtaw na tym czele, kotrehož hłowa je Ahrystuſ. Hđžež paſ jedyn drugeho ſtajnje wobekħaje, tam tež njemōže žane doměrjenje wjazny bycz, tam tež njemōže ſhromadne žiwjenje wobſtacz. Schtōž paſ chze prawy ſtaw bycz, tōn ſłōži ſo we wſchitkich wězach po tej hłowie, po Ahrystuſu, tym kralu wěrnoſcže.

Dale paſ japoſchtol napomina: „Gnēwacze-li wy ſo, dħa njeħrēſchče.“ Saſaſany njeje tōn ſwjaty hnēm, kaž tōn Anjeſ ſam ſo nēhdy hnēwaſche w ſwjatym hnēmje na ſaſakħy židow, ale tōn njeſwjaty hnēm, hđžež ſo cziłowjek roſhnēwa pſchi najmjeſhchej kħiwdže, kotraž ſo jemu ſtanje, a hđžež wōn hiſchče poſdžiſcho ſo dolho hnēwa a ſo ſmērowacz njecha. Hđžež paſ je cziłowjek ſo ſ nowa narodžil a živy je we wěrje, tam ſo tajke ſtacz njemōže. W hnēmje pſchikħadžeja cziłowjeki myſle, kiž kaž helſke ſchricžki a plomjenja jeha duſchu ſahorja. Kotry kſcheczižian chze ſo tajkej ſtrachoczi wuſtajicž?

Na poſledk paſ japoſchtol naſ warnuje pſched hrěchom, kotrehož dyrbial ſo kōždy kſcheczižian hanibowacz. Eſu dħa hiſchče paduſchi mjeſ kſcheczižianami? Bohužel doſcž. Paduch paſ njeje jeno tōn, kiž zuſe kubło woſmje, ale tež tōn, kiž zuſe kubło pſchecziwi, hđžež dyrbial je tola ſdzeržecz; paduch je tōn, kiž je leni a próſdny kħodži, hđžež dyrbial džełacz. Nēſchto rjaneho paſ je, hđyž cziłowjek ſam ſwōj kħlēb je a potrebnym hiſchče wudželuje; ſchtōž paſ wo tym ničō njewē, w tym je ſtary cziłowjek mōžny, w tym njeje ſo hiſchče nowy cziłowjek narodžil. Nowy cziłowjek paſ je połny lubocže a cziwi dobrotu po tym ſłowie: ſbōžniſcho je dacž, dħyžli bracz.

Prave, wěrne kſcheczižianſke žiwjenje wuſħadža po tajkim i wěrny a wjedže ſo we wěrje a duž chyzł tōn Anjeſ tež nam wěrny poſhlynicž a pſchiſporjecž, ſo bychmy žiwi kſcheczižienjo byli! Hamjeſ.

W. w N.

Bedjenje po wōtznym domje.

(Kwandt.)

Ach, ſo bych bōrny doma byl,
We wōtznym domje ja!
Kaſ radny bych ſo k mērej dal
A cziſche wuſpēwak
Eſej ſwoje ſdħyknjeſcžka!

Ach, ſo bych bōrny doma byl,
Eſym ſprōžny pſcheyara.
Po lubym klinje Wōtznym,
Sa ſlōdkim wjeſlom domjaznym
Nētk žedži wutroba.

Ach, ſo bych bōrny doma byl
We domje njebeſkim,
Kiž krej a prawdoſcž Ahrystuſa
Wi hrēſchnikej je dobyła. —
Wi ſtyſchče ſo po nim.

Ach, ſo bych bōrny doma byl!
Haj, domach chyzł bycz ja,
Hđžež žiwjenje je bjeſ ſmjercže,
Bjeſ nuſny wēczne wjekele
A prawda bjeſ ſdacža.

Ach, ſo bych bōrny doma byl,
We wōtznym domje ja!
Mam paſ iſchče dlēje pučowacz,
Chzu i tym ſo pſchezo ſmērowacz:
„Schtōž mje tam docžaka.“

Surij Brōſt.

Kħudy a tola boħaty.

W hollandskim mēſcže Delfcže bēſche nēhdy pobožny muž i mjenom Rutal živy. W ſchēknatym lēcže ſwojeho žiwjenja wōn i powrōczenjom jeneho cziłowka do ſmjertneho ſtracha pſchiſchče, bu paſ hiſchče wuſhowany. E tym jeha žiwjenje tōn prawy ſamēr doſta; wōn bu wot nětki grat bōjiſteje lubocže. Žeho zħle na-
hladne ſamoženje, wſchōn jeha czaſ a wſchitka jeha mōž temu Anjeſej kħuſchecche. So mohł kħorym prawje pomhacz, ku wōn i lēkarjom. Dofelž paſ bēſche wjele kħudnych a kħornych w Delfcže, wōn wulzy ſlutniwe žiwjenje wjedžeſche, ſo mohł po mōžnoſcži mnohim pomhacz. Wōn na twjerdej kħazy lēħaſche, jeha kħori mējachu dobre loža; wōn kħuchi kħlēb a twarožk jedžeſche, ſo bychu jeha kħori we ſwojim wuczerſtwjenju mōžnu, poſhlynjazu žiwnoſcž mēli. Zyrobne kħredki wōn kħorym wjeczor poſdže noſchecche, ſo by ſo kħudoba kħudnych njeroſnjekħa a njewoħanibika. Na jenej tychle nōžnych wopytantow kħornych jemu nēlajki cziłowjek mantl rubi. Wōn jōn niž jeno temu rubježnikoj pſchewoſtaji, ale ſo jeha i pſche-
czelnimym, zunim hłōžom wopraſħa, ħacz wōn to ſnano i nuſny cziwi, dħa chyzł k njemu pſchiſcž, ſo wōn jemu nēſchto da. Tola tale cziħomyſlna lubocž na teho rubježnika tajki ſaczkiſchcz ſcziwi, ſo wōn tōn mantl wrōcžo da.

F.

Gustav Ruak,

kiž bo 1806 w Berlinje narodži a 1878 na jonym pucžowanju w Dünowje pola Stolpmündy wumrije, běšče předať ewangeliya pschi Bethlehemstej zyrkwi w Berlinje. Wot njeho mamy tón krašny, wot Handrija Sejlerja tať wubjernje pscheloženy kherlusch: „Pschiswolcže, pschiswolcže czahnyč mi, hdžež Jesuŝ je“ zc. Esledowazy rjany kherlusch wón 1870 w jenu nóz pěknijsche, kotruž dyrbijsche sa čaŝ dlějšcheje khorosče w hamocže a bjes spanja pschebyč:

Nóz je, spacž ja njemóžu,
Duž na teho shladuju,
Kiž tež zylu nóz njej spať,
Hdyž je sa mnje sdychowať.

Widžu tamnu sahrodu,
Zeho bolosč nješměrnju,
Hdyž je jeho wutroba
Se šmjercžu bo bėdžila.

W kajkej wón tam styskocže
Sa mnje klecžo čerpijsche!
Krwawne krjepki padaju
Zemu s čžola na semju!

Zeho lubosč sastupna
Ma mój hrěch mi myšlicž da,
Kiž bjes Khrysta sašlužby
Do hele mje storcžil by.

S troštom teje sašlužby,
S Khrystuša krowu krjepienty,
Boži měr we dušchi mam,
Duž nětk wocži sandželam.

K. A. Fiedler.

Nabožina w schuli.

(Potracžowanje.)

b. Wufnjenje a pschednoschenje. Poslednišče stawa bo pať k wufnjenju a swučžowanju w čžitanstej hodžinje a pschi repetiziji, pať k naložowanju jako modlitwa pschi spocžatku a skoncženju wučžby abo mjes roswučžowanjom k powščitkownemu natwarjenju. Schtož bu we wotstawku pod a wo čžitanju kherluschow pschi wučžby w druhich wučženskich pschedmjetach, wošebje w nabožinje, projene, to tež tudy płacži. Pschednoschenje kherluschow je pať lěpsche, dylžli jich čžitanje, a njedybjalo bo tehodla ženje jatondžecž, maju-li džecži kherlusch w pomjatkju. Pschi wšchěm pať, šchtož bo čžita abo pschednoschuje, dyrbi bo s najwjetschej wutrajnosčju na to džiwacž, so bo to pomaťu, wótije, prawosyncžnje, s wótrej artikulaziju, s dobrym a šylnym akžentom, se šwěrnym wobkedžbowanjom pschewstawkow a s derjeklincžnym hłobom stawa; šobom ma bo se wšchej krotosčju na to hladacž, so džecži s teho, šchtož čžitaju, tež wužitk čžerpaju. Mowme a lohkomyšlne swjerschne čžitanje nješmje bo ženje čžerpicž.

Memorazija abo wufnjenje dyrbi bo najbóle tam stacž, hdžež bo to s wjetscha najmjenje stawa, mjenujžy w schuli. Čžitansta hodžina ma hłownu wěž čžinicž, ale jara wjele móže bo tež w tych hodžinach stacž, hdžež bo jako čžiche pensa nimale pschezo pišne swučžowanji nawdawaju. Ze-li jeno dobra disciplina w schuli, dha tež s tutym wufnjenjom prawje derje dže. So dyrbi bo tež domjaza pilnosčž žadacž, kóždy wučžer wě. Čžim mjenje pať je to třěbne, wošebje tam, hdžež domjaza nusa wot džecži wjele domjazeho džěla žada, čžim lěpje.

c. Spěwanje kherluschow bo, kaž čžitanje, we wošebnych hodžinach a skladnostnje stawa. Najke žiwjenje do wučžby pschikhadža, wošebje do nabožensteje hodžiny, hdyž wučžer spěw wužič rošmy, a šu-li džecži tať we wobkedženstwe kherluschow, so samóža bjes wotewrijenja spěwarškich pschihodnu kherluschownu schtučžu s hłowny čžerstwje wuspěwacž. Kať to džecži jima, hdyž móža n. psch. pschi šlowach: „Martha mějesche kotru, s mjenom Marju, ta šbže bo k Jesušowymaj nohomaj a pošluchasche na jeho rěčž“ zc. hnydom tu schtučžu sanjesčž: „Kať bo Marja prózowasche wužiwacž to jenicže, hdyž na Khrysta pošluchasche, polna horzej' lubosče“ atd! Hdžež bo na tajke waschnje schulste žiwjenje se spěwom wožiwja, tam šměmy bo nadžecž, so směmy po něčžim sašo spěwawy lud, schtož nětkole storo nihdže njeje: teksty, hłoby, spěwawe wutrobny pobrachuja. Pschetož hdže dha spěw šlyšich? Nimale jeno hiščeže we zyrkwi; schtož pať swonka zyrkwi šlyšich, je šwjetšcha jeno šrudžawe. Mi je njedwělomne, so šu schule wošebje teho wina, kotrež džecžom spěw a spěwanstu hodžinu pschewalo lubo čžinja. Najwjazy džecžazych spěwom wšchaf bo jenož sa džecži hodža; mužojo a starzy njemóža je derje spěwacž. A był-li spěw po tekscže a hłobu tež tón prawy, njemóže bo tola spěwacž; pschetež tekst we hłowje nješedži a bjes wjedžerja spěwacž njemóža. — Naložba na schulu blifko leži. To jeno budž naspomnjene, so dyrbja ludne schule spěwu wjele wjazy čžascha woprowacž, dylžli to wjetschina nětkole čžini. Na najwjazy měštnach wšchaf třěbne njeje, so bo licžba spěwanškich hodžinow pomnoži, tola pať ma bo pódla nich bóle skladnostnje spěwacž. Schtož wješeleho abo šrudneho w schulskim kruhu wutrobny tať pohnuwa, so powščitkowne sacžucže wuras žada, tam dyrbi bo spěwacž, a bylo-li to tež wošredž roswučžowanja.

(Pschichodnje dale.)

Kujes Kóžka.

Powjedańcžo se sawostajeństwa Jana Wjele.

(Skoncženje.)

Hizom do třecžeho lěta to džěšche, so běšche Zonaf do dala na precžki jěť, a nadžija běšche nimale do zyla sašchta, so bo hdy sašo wrócži.

S knjesom Worjehom — wón wšchaf móžesche lědma wjazy knjes rěfacž — běšche drje lěpje, dokelž bě na čžěle sažil a s khoroby stanyl. Ale wón s Richardom nusu žiwjesche a wuja a jeho šlužobnych muži želesche, w tej wěrje, jich wšchitkich ma morjowe dno.

Tať ras s wječžora šrudnaj w najatej kšudobnej stwicžy šedžeschtaj. Pschi błukej lampzy čžitasche Richard s nutrnym hłobom s modlerškich knihow, kiž bě šej na blidko wšaf. Ma dobo šebra bo po šhodže horje twjerdy pošwatny šup. „Schto dha hiščeže tola k namaj tať pošdže psched nozu čže?“ — Tu šastupi zušy muž do jstwy.

„„Dobry wječžor baj Bóh!““ to prajicž a Worjecha s rukomaj wobjecž a wutrobnje koschicž, bě jene. „„Ššym hizom šhonik, kať bo tu mataj. Ale nětk, džakowano Bohu, je hubjenstwa kónž. Bóž bohata w pschistawje šteji a ludži mam žiwych a čžilych. Ššmy pschijesli bohathy tworow wšcho pokno, a schtož je džě wjazy: wšcho polnicžko škota sa wobaj Waju. Haj, spěwajtaj milemu Bohu kšwalbu a džak!““

S tych šwješelnych šlowow hizom šami šhudacže, schto tón muž bě. Nichtó druhi hacž Zonaf, wo kotrehož běšchtaj hizom tať wjele płakaloj. Najki to šbožowny wobrot psches Božu ruk! Najke to nětko džakowne šylšy!

* * *

Kak bě so Sonajej wjedlo, snajemy hižom hač do toho powěsta, hdyž so ta honjena lódz psched brjohom lehny. Zeno wscho bóle do drobna wón jimaj w bližich dnjach rospraia. Sčto pak je so potom w tym njesnatym kraju stalo, wo tym je tajkele powjescze dawal:

Hdyž naš morjo stóncznye na pětki storczy, dozpicimy kucheho kraja. Psched sobu widžachmy lěp; nihdže pak njebe ani polo, ani wješ, ani cžlowjek. Ale to bě sa naš hižom witana wěz, so bėchu psched nami sčtomy. S nich móžachmy nabracz, sčtožkuli bě trjeba, to wschitko sňadźowacz, sčtož bě na lódzi na kručy sčlo. Njech tež bě wěste, so něhazy sańdu, prjedy hač mohlo so wschitko sňotowicz, sňlnjachmy šebi mjes sobu wěru, so so nam tola s Božej pomozu radzi. „Lódzneho khlěba“, prajachmy šebi, „kuscheneho mjaša a warisnow mamy hišcže na dolhi cžaf, a w lěpu sňadź namakamy plody. Duž cžěslujmy šwěru, a hdyž budže tał wscho do rjada, so božnje sašo na morjo pušcžmy.“

Ale wscho swjerczy so hinał, hač bě myšlene. Suntróc naš pschi lěpnyh dže njejabzy retomaš džiwich mužikow wobda. Psched tymi žana wobora njebe a žadny wuczek na žadny bof. Abo kał mohli a cžyli so s nimi do bitwy dacz, hdyž bě jich na lózdeho wot naš wjazh hač džešacz? Wly drje cžyachmy jim prajicz, so dyrbyja naš na pokoj wostajicz. Ale kał so dže s ludžimi dorěcžecz mohł, kiž njesnaja šlowczka twojeje rěcže? Na wulke sbože bě mjes nimi jedyn, kiž móžesche trochu jendželsku rěcz. Tón bėšche něhdy, kaž posdžischo do teho pschińdžech, jendželskim lódznikam šlužil a po cžafu cžefnył. So bě tón pódla, bě sa naš njemake sbože. Sčto wě, kał budžishe so nam hewal šechlo! Wón mi srošmicz da, so psched nimi nimamy žaneje bojošcže mēcz. Sedyn s nich je naš wčera s našdala pytnył a hnydom to jich kralej powjedžicz hnał. Kral je jich tehodla póbkał, so bychu naš jemu pschimjedli: s dobrym, hdyž cžemy, a se šlym, jeli bychmy so spjecžili. Duž dachmy so wjescz. A to bě pucz do šlotych stronow. — Mój Richardže, sčto mohł wschał wjedžecz, hač budžishe bjes twojeje šoczki wschitko tał wuhojnje wuschlo. Sa praju: Saměrnje niz!

Wly njemake woczki cžinjachmy, widžo w kralowej stwizy wsche šcženy, stoly a blida wot šameho šlota. A pschi wschitkej krašnosczki bėšche tam něšcho šmjercz-hrosne, mjenujzy mjerwjeńza wohidnyh myšchi, kiž se wschitkich šutow štakachu. Te šamo hač na blido horje štakachu a kralej psched hubu precz žerjechu. A njech tež pacholi, lózdy se šlotej žerdku, je pytachu moricz, njebėšche tola pschezo žaneho wotbjerka widžecz. Mi bě to graw, a duž so dach krala psches tołmacza prajšecz, cžehodla tu žaneje šoczki na tajke njerodže nima. A wón so mje woprašecz da: „Šoczka? Sčto šnano to je?“ — A hdyž bėch jemu rosprajil, sčto to do štwórbny je, a kał so ta psche myšche hodži a so mamy tež tajkeho štworjenja na lódzi, wón pschitasa, hnydom po tajku myšche-honjeřku hnač. A hdyž ta pschińdže a bu s rukow pušcžena, bě sa šwilu myšchazhych cželow na semi wscho polne. Bych wamaj popščał, to wulke džiwanje widžecz. Kral cžyšche to jemu tał špodžiwne škozatko runy pucz sa šwoje mēcz. Budžishe wón nam jo wsał a nam sa to ničzo njedał, budžichmy dyrbjeli šebi to lubicz dacz. Ale s dobreje wole wón sa twoju šoczku, sčtož šebi, mój Richardže, nje-móžesch myšlicz, a sčtož bě mi šamemu nimo mēry, šotlik šlota da pschede mnje šajicz. Duž šhroblišcheje wutrobny dobyh a dach jemu našajtra dvě wot jeinyh młodyh pschinjescz. A sa nej runje tajkeho šaplacžjenja dostach. To nimale š wěrye podobne njeje. Tola mi posdžischo teho tał wulki džiw njebe, hdyž bėch domidžal, so je w jich kraju runje tał dobreho šlota kaž pola naš rudy. Šlej, Richardže, sčto by to rjekł, so budžesch psches twoju šoczku tał bohatty knjes?

Ale tež sa tebe, wujo, njemako šlota šwifowach. Ty bě mi

telko šwěczateho drobjaša na pschedań abo na pscheměń šobu do lódzje dal. To njebėch hač do pošleńki w Šndiskej šwotbnywal a mējach hišcže nělotre nahladne šbytki. Ludžo woneho kraja, widžo te debjeńki, šchpihelki nože a druhi blyšcžaty cžaporok, bėchu na njón kaž džiwi a dawachy radži sa wsche te šwěczate wězki jadriješča šloteho pěška. Šotajkim nabych tež sa tebe šloteje doby. A nimo teho mašch polniczku lódz drobich indijskich tworow. To je nětk s Božej pomozu wscheje cžěšnoty šonz.

* * *

A tu ma tež našche powjedańczko šonz! Tola rad blyšcže hišcže šhonili, kał je so dale s tym nětko tał bohatty Richardom mēlo. Šacz-tež-to hrosnje wohordnył njeje, kaž někotryžkuli, kiž s holecje šhěžki na wulke šublo se šbožom pschińdže?

A wawchemu wješelmu móžu wam šdželicz: Wón je šwoje bohatty štwow na tajke šlutki šwuzik, nad kotrymž je njebjeski žohnowal špodobanje mēł. Dolež bėšche šam na šebi šhonil, kał hórko maju so šhude šyrotki, da wón sa šhude džečzi, kiž bėchu bjes štaršchich, šyrotownju natwaricz a je w nej sa šwoje pjenjesh šublacz. A lubu maczerku w pomjatku noscho, njesaby to, kał někotražkuli wudowa šhlyso šuchi šhlěb je a dyrbi w šodowym cžafu w šuczku se šymu dyrkotacz. Sa tajke wobohe šlaka wón wudownju šajicz, w šotrež buchy hač do šmjercže žiwjene.

A šlócžnye nětk hišcže šlowczko dla mjena: knjes Šoczka. Šoczko je móžno, so někoti šu, šotšiz tu powjeshku hižom wot prjedy šnaja. Šzi šnano praja: „Tón Richard je po prawom Šittington rēkał. Pscheczšo dha mamy tudy nadpišmo: Šnjes Šoczka?“ — To wschał je wěro, wón je woprawdže Šittington se šwójbnym mjenom rēkał. Ale wly wěšcže, lud wschelake pschimjena dawa, wudmujo s wjeshcha, ale tola tež s šhwilemi cžěšne. Sčto pak budžishe tajkeho dobreho knjesa wudmowacz mohł? Mjeno „Šnjes Šoczka“ njebėšche sa njeho s wudmom, ale bě s cžesczu. S šhwalbu a s džalom šhodžesche sa jeho dobroty mjes ludom powjescz, kał je so Boži džiw podal, so je jemu psches šoczku tajke bohatty pschischlo. A wustojny moleř šhotowi wobraš, na kotrymž bėšche Richard kaž šhudy hólczł s šoczku na ruzy widžecz. A tajkich wobrašow šcžini so wjele, a lózdy na nje s wješelom hladasche. A s teho po něčim wone pschimjeno nasto. A dženša hišcže móžecže w jendželskich mēštach tyhle wobrašow nadeńcz a s šhwalenjom šhlyšecz to mjeno „Šnjes Šoczka.“

Wschelake s bliska a s daloka.

— Dižesanska šhromadžina Budyšteho wokrješa njesmėje so, kaž je w pošlednim cžišle „Š. Š.“ cžišcžane, 4., ale ščtwórtk 6. oktobra dopoldnja w 10 hodž. w pošedžeńskej šali wokrješneho hejtmansčwa w Budyščinje (t. j. prjedawšcha štara pošedžeńška šala pschijažneho šuda). Šyrkwina wyschnoscz woczakuje, so so šyrkwinszy pschedšejiczerjo w bohatej licžbje na tu šhromadžinu šeńdu, dolež so tam wschelaki pošiw sa jich porucznoscz we wošadže, sa dobre šyrkwinske žiwjenje dželacz, podawa. Duž so šyrkwinszy pschedšejiczerjo tudy prošcha, so cžyli po tym napominanju šwoju pschiplušchoscz dopjelnicz a pschichodny ščtwórtk na dižesansku šhromadžinu pschińcz. Dižesanska šhromadžina Šamjeńšeho wokrješa smėje so šrijedu 5. oktobra dopoldnja w 10 hodž. w hošcženzu š „šlotej hwěšdže“ w Šamjeńzu.

Dalishche dobrowolne dary sa wobohe armenishe šyroty:

Š Poršiškeje wošady psches š. šar. Šrygarja:

Š. Š. 100 hr.

Š mjenje wobohich šyrotow wutrobny džal.

Šolcz, redaktor.